

Prostor

pro vaše zdařilé literární práce

*(vychází nepravidelně, jako příloha školního časopisu
ZUŠ Františkovy Lázně)*

František STRECKER (15 let)

BÁSNĚ

Poslední pád

Bolesti už bylo moc,
brečíš skoro celou noc,
říkáš si, že tě to přejde,
nikdo na pomoc ti nejde.

Možná to bolí ale je to i krásné,
až i ta poslední hvězda zhasne,
budeš muset na nohy vstát,
a ukončit ten krutý pád.

Padáš k zemi po první ráně?
A nemáš životní cíl?
Tak udělej něco, cokoliv,
o čem jsi kdy snil.

Když ti život ránu zasadí,
možná tě to na chvíli posadí.
Neřeš to a prostě vstaň!
Tato noc bude tvá zbraň.

Podzim

Podzim tkví v každém z nás,
když po zádech nám běhá mráz,
když jste smutní, bez nálady
a smutek sází smutku sady.

Listí šumí nad hlavou mou,
hlasy vánku slyšet jsou,
to, co tu bylo, dnes už není
a o letošním létě zbylo jen snění.

Inspirace

Jak se mám soustředit na svoje verše?
Když ve škole jsem posměchu terčem.
A doma mi klid nedají,
místo toho se se mnou hádají.

Než abych měl chvíli pauzu,
mě pošlou na trénink - do cvokhausu!
Tam ze mě vymlátí zbylou inspiraci.
A další báseň se nadobro ztrácí.

Chyboval jsem

Brečím u písni, které jsme poslouchali
spolu,
bez tebe se potápím dolů,
bez tebe to nejsem já,
ale ty jsi neřekla, že budeš jen má.

Já už nevím, komu mám věřit,
tak už nevím, komu se svěřit,
řekl jsem ti: „Mám tě rád,
a chci být víc, než-li jen kamarád.“

Chyby patří k lásce!
Dnes se ptám:
Co všechno bylo v sázce?“
Vím, že už nemáme se rádi,
a co být aspoň kamarádi?

Zklamal jsem tě, já to vím,
proč teď všude vidím ten tvůj stín?
Proč nemůžu přestat přemýšlet
o nás dvou?
Připadám si jako ve špatné show.

Chyboval jsem jako každý z vás,
a z toho mi běhá po zádech mráz.
Chyboval jsem a lituji toho,
v této básni už nezbývá mnoho.

Každý den se jenom ptám,
ptám se proč a ptám se sám.
Ptám se, ale nedostávám odpovědi.
Nevím proč, to jen ti nejchytřejší vědí.

Překážková dráha

Jak můžete někoho soudit?
Kdo vám dal na to právo?
Jděte se nejdřív jeho životem projít
a poté vám možná bude dáno.

Neznáte a nechápete,
ale soudíte.
I přesto, že každý má jiný život,
start, cestu i cíl.

Je to boj.
Ale kdo vydrží dýl?

Život je překážková dráha,
pokaždé s jinou tratí.
Vše, co do ní vložíte
se vám určitě vrátí.

Ale kdy?

Jednou, až tam na konci,
když vydržíte ty klacky pod
nohama

Budete šťastní
s pocitem...,
že jste to nevzdali.

Ale kdo vyhraje?

Ten kdo vydrží!
... ten kdo přežije.

Tužka

Tužka je zbraň mocná,
je mocnější než meč,
sice s ní nezabiješ,
ale její síla je řeč.

Když jí používám každým dnem,
stávám se výjimečným člověkem.
Není důležité být oblíbený,
když za tebe mluví činy.

Prší

Zase na tebe vzpomínám. Prší.
I v realitě, i v mé duši.
Děšť se mění v průtrž mračen.
Nevím, co mám dělat a jsem celý smá-
čen.

Slyším hromy, vidím blesky.
Bez tebe je život těžký.
Bez tebe je radost neupřímná
a atmosféra v rodinném kruhu divná.

Díky slovům jsi stále v mém srdci.
Nezáleží, zda je noc nebo jestli prší.

Jsi tu stále se mnou -
v mé hlavě, i v mé duši.

Knih života

V knize otevřené,
položené na mých rukách
začínám hledat.

Nacházím dny, které jsem prožil.
A také sliby, které jsem složil.
Procházím svou minulostí
přes most přítomnosti
do času budoucnosti.

A nacházím to, co jsem hledal.

Nacházím způsob života,
lásku pro všechny chvíle,
dny bez autopilota
a také... svět barevný
bez černo-bílé.

Smutek

Tak jako mlha
i smutek vždycky zmizí.
Tak jako duha
je blízko a není cizí.

Vždycky se dostaví ve špatnou chvíli.
Když nalévám čaj o páté,
přijde a rozebere mě na díly.
A dá mě mezi hlavy uťaté.

Naštěstí je tu vždy nějaký anděl,
který za mě pozvedne zbraň.
Ten, který vždy píseň pěl.
A radil mi: "Bojuj, ale nezraňuj."

Myšlenka

Život běží jako hodiny.

Ťik - ťak.

A čas nám bije na poplach.

Už nejde spočítat

kolik litrů řeky kolem mě protéklo,

kolik listů odvál vítr,

kolik myšlenek mi z hlavy uteklo

a už se nevrátilo.

Ale občas si nějaká vzpomene

na cestu zpátky

a vrátí se do mé hlavy

znavená světem

a vypráví mi ve verších,

jaké to bylo.

Koho potkala,

kde všude byla.

...A také

komu hlavu pobláznila.

Jednou to byl princ z Indie

a podruhé car z Ruska

jindy zase mnich ze Šanghaje

a naposledy dobrák z Pruska,

který jí prozradil cestu do mé hlavy.

"Já jsem se vrátila

jen kvůli tobě.

Myslela jsem na tebe

v každé době.

A přinesla ti lásku,

která nekončí ani v hrobě.

Ani v ráji

ani v pekle

ani v zimě

ani v teple

ani na poušti zapomnění,

kde žádná myšlenka v hlavě není.

Kde vytrácím se ti z hlavy.

... ale neboj se,
jednou se vrátím -
i s další vlnou lásky."

Tanec

Koukám se z okna. Sněží.

A já se chci dotknout

té nádherné bílé peřiny,

která venku vše ukládá ke spánku.

Nemůžu, nemůžu odolat -

vybíhám zběsile ven

pouze ve starém tričku

a roztrhaných jeansech.

Z ničehonic se přidává déšť

a zasedá za bubny.

Hraje rychle, hlasitě a agresivně

působí zle a hlavně negativně.

Ale stále svítí slunce

jako kapka naděje

a já se dávám do tance

protože mi to prospěje.

Pročistím si svoji hlavu

od všech zbytečností,

které nejsou zrovna v právu

I když je soudce zproští

od veškeré viny.

A jako v romantické scéně
nejsem jediný, kdo tančí venku.

Nestává se to každodenně,

že dotančím až k písmenku,

které uzavírá abecedu -

až k Zuzaně.

Balada o vojínovi

Mladík, možná dvacet let,
chodil s myšlenkou, že změní svět,
a proto odešel do války
někam do Asie - někam do dálky.

A když se tam dostane,
začne psát dopis rodině:
"Ahoj tati, ahoj mami...
Dostal jsem se do armády.

Zrovna jsem v Afghánistánu.
Je to místo plné klamu.
Ve dne vedro, v noci zima.
Všechno je tu jiné... I já."

Odpověď přišla za pár dní
a on i přes odvahu lví
měl větší starch,
než když se nechával verbovat.

Když ji chtěl otevřít,
přišla na mysl věta: "Není čas snít,
protože jsme tady ve válce
a mě nezajímá, co je v té obálce.

Začíná pravá válka, začíná boj.
Tak se zvedni a se mnou pojd'."
Během dlouhé noci
byli jen poskoci.

A ti co válku zavíní
někde v klidu sedí,
zatímco vojáci umírají
a se životem si zahrávají.

S myšlenkou, že bojují za vlast,
vůbec nevidí, že jde o past.
A bezhlavě běží doprostřed bojů
bez dostatku odvahy i nábojů.

Cestou spousta z nich padá k zemi.
V kaluži krve už ani jejich duše není.
A mezi stovkami loutek
ani náš hrdina neutek'.

Padá k zemi, zády napřed
a z hlavy mu uletěl baret.
Ani ten dopis nestihl otevřít
a už musí jít.

Domů se vrací se spoustou známých,
se spoustou své vlasti
bezmezně oddaných.

Rodina ho vítá se slzami na tváři -
a se vzpomínkou nedožitého stáří.

Bouře

Dokončil výcvik, jako pěšák do pole,
ale to mu nestačilo,
protože nechtěl bojovat dole,
ale chtěl být pilot.

Po roce, kdy se učil létat,
mohlo jeho umění konečně vzkvétat.
Oslavil konec výcviku a nasedl
do letadla.

Byl si s sebou jistý a měl odvahy za dva.
Letěl celou noc i den,
ale letěl za svým snem.
Myslel si, že ho postihla kletba,
když zemřela celá jeho letka.

A on byl sám jako voják na poušti
a po pár minutách se ocitá v bouři.
První den si říkal, že musí letět dál.
A tak se povzbuzoval, aby se nebál.

Druhý den slyšel blesky
kousek nad svou hlavou.
Lituje toho, že nechtěl chodit pěšky,
ale letadly, která nepřistanou.

Den za dnem je unavený stále víc.
A uvědomuje si, že odvaha není nic,
ale stejně doufá, že mu nedojde palivo
a jednou - až přistane a zajde si na pivo.

Pátý den si přivoněl cíle,
ale jak to bývá, tak přišla špatná chvíle.
Protože zmizely mraky
a bylo vidět vidět ruské znaky.

A tak za ním letí cizí,
a zběsile po něm střílí.
Dostal zásah do zadního křídla
a padá dolů jako kostka mýdla.

Naštěstí letěl nad mořem.
A proto přežil, i když je pokořen.
Po hodině ho uviděli rybáři
a našli ho s jizvou na tváři.

Nechali ho u sebe přespat,
když se probral, nechtěl přestat.
Řekl, že se vrátí do armády,
protože se nesmí otočit k Rusku zá-
dy.

A jak řekl, tak učinil,
protože nechtěl měnit cíl.
Když se vrátil
už ani neslavil.

Nasedl do letounu,
přidal se k nové letce.
Říkali mu pán hromu,
kterému se domů nechce.

Dny plynuly
a s nimi i sestřely.
Oči mu černaly.
A všichni čekali, že ho někdo
sestřelí.

Nikdo ho nesestřelil,
ale byl postaven mimo službu.
Rád by se zastřelil,
jenže k tomu by potřeboval
služku.

Válku přežil
se šrámy na duši.
Radši by nežil.
A tohle se sluší?

Kdyby

Říkají
kdyby!
Dávají
sliby,
sami sobě
lžou
a život je pro ně
falešnou hrou.

Hrají, hrají
procházejí
a žijí pouze svoje
snění.
A znají lásku?
Ano!

Ale
jenom k sobě
A kde jsou?
Všude v této době...
Peníze jim vládnou.

A kde je láska?

Nikde! Zastínilo jí ego.
Ať si říkají, že jsou fresh,
nevěřím a vím, že je to lež!

Snaží se ukrývat
pod kamennou masku.
Jednou budou litovat,
až budou chtít zažít
pravou lásku.

Lvice

I při zatmění slunce
může svitnout kapka naděje
pro tvé roztráštěné srdce.

A ty zase doufáš
a znovu sníš,
že to bude jiné,
ale zvíře nezměníš.

Ona je zvíře,
tělem i duší.

Je prostě svá
a moc jí to sluší.

Ale klame tělem,
jen ti lže do očí,
a jednoho dne
ti ukáže pravou tvář...

A budeš bloudit,
hledat nové místo i cíl.
A budeš znovu doufat

Ptačí perspektiva

Přál bych si mít křídla, aspoň na jediný
den,
aby to byla realita, nejen pouhý sen.
Chtěl bych mít tu možnost, vzlétnout
jako pták,
zahledět se vzhůru, nad jakýkoliv mrak.

Spatřit to, co ještě nikdo neviděl,
jednou mít věc, kterou by mi každý
záviděl.

Na jediný den osvobodit se od starostí,
prožívat zanšin*, stav bdělosti.

*zanšin (psáno foneticky) = stav bdělosti v Karate

Klíč

Našel jsem svazek klíčů,
mačkám ho v ruce,
jaké truhly otevírají?
Nebo čí srdce?

Je tam jeden klíč,
který se od ostatních liší.
Je pokrytý peřím
a asi mě slyší...

Sotva pomyslím na nějaký zámek.
Uletí mi z kapsy a začíná se otáčet.
A já nemůžu odolat
a chci ho využít.

Znám jednu dívku,
krásnou, hodnou a milou.
Ale její srdce nemá skulinu,
kterou bych se tam mohl dostat.

A proto prosím klíč
o malé místo,
abych se mohl dostat blíž.
A mohl jí být blízko.

A když mi klíč pomůže,
chci se ho zbavit.

A tak ho házím do ohně
- a vylétá z něj Fénix.

Šachy

Hraji šachy s životem
a nikdo nevyhrává.
Patnáct tahů odehrál jsem
a jen věž má padla.

Královna se střelcem
udržují mou formaci.
Jsem král
v nekončící válce.

A já tasím meč.
Běžím na pomoc svému koni.
Nerozvážným tahem
proti královně.

A pěšáci zpívají
za doprovodu bubnů
requiem.

Šach-mat.

Západ slunce

Když slunce padá k zemi,
na špatnou náladu čas není.
Je krásné, jak se obloha mění.
Vidíš to hladiny chvění?

Támhle plave ryba. A támhle skáče
druhá.

Támhle dokonce letí káně.
A za tebou je duha."
Otáčím se. Nikde nic.
Rozhlížím se, protože chci vidět víc.

A najednou tam stojí.
jako rosa, která se slunce bojí.